

[Grünbaum.]

kerne ligger i lejede lokaler, er det dog et spørgsmål, hvor meget butiksindehaveren selv vil få ud af en sådan afskrivningsadgang; det er et stort spørgsmål. Vil det ikke blot være til fordel for ejendommens ejer, at en sådan øget adgang til afskrivning nu bliver gennemført? Det skulle jo være de erhvervsdrivende, der har deres virksomhed i selve butikslokalerne, der fik fordel. Vi vil derfor gerne i udvalget drøfte, om der er mulighed for at sikre, at denne afskrivning på butikbygninger nu også virkelig kommer dem til gode, som ændringen sigter på at hjælpe, altså dem, der driver butikkerne, og ikke ejerne af de ejendomme, hvor butikkerne er beliggende. Jeg tror, det er et meget vigtigt spørgsmål at få klaret, og jeg har i hvert fald en fornemmelse af, at det skulle være muligt at finde frem til en løsning, der sikrer butiksindehaverne.

De foreslåede beskatningsregler synes jeg er rimelige. Vi vil gerne drøfte enkeltheder nærmere i udvalget; vi synes det er et fremskridt, at der gennemføres en beskatning som den foreslåede, og beskatningen ved afhændelse af bygninger med de 30 pct. kan jo højst omfatte et beløb, svarende til de foretagne afskrivninger.

Forslaget om udvidet adgang til et nedrivningsfradrag forekommer ligeledes rimeligt.

Hvad den øvrige del af forslaget til lov om skattefri afskrivninger angår — og måske interesserer man sig mest for, hvad vi vil sige dertil — vil jeg gerne udtale, at vi ikke på forhånd vil afvise en forhøjelse af beløbet for den særlige begrænsning vedrørende biler, hvor man jo foreslår en forhøjelse fra 35.000 kr. til 40.000 kr. Vi vil ikke på forhånd afvise det, men vi mener, at det må nærmere dolkumenteres i udvalget, at det virkelig er nødvendigt at forhøje denne grænse fra 35.000 kr. til 40.000 kr. Jeg har ikke fornemmelsen af, at der er sket en sådan prisstigning på biler, at en sådan forhøjelse er rimelig, men vi vil se på det i udvalget.

Hvad angår ændringen af førsteårsafskrivningerne på maskiner, inventar og lignende driftsmidler, bevarer man jo halveringen til 15 pct. for det andet halvår, og det er jo altid noget. Og det kunne jo gøre, at man sagde: all right, hvis der skal

laves et kompromis, så kan vi også godt være med dér. Vi er dog alligevel betænkelige. Hvorfor rører man ved det? Vi synes, at den ordning, vi gennemførte, med de 15 pct. for hele det første år var bedre, betydeligt nemmere at administrere, og vi kan altså ikke rigtig se berettigelsen i, at man nu vil lave om på ordningen; men vi er ikke 100 pct. afvisende over for at gøre det. Vi kan godt se, hvad der ligger bagved; der har jo været visse ønsker fra venstre og de konservative om helt at stryge den ordning, vi lavede, og der har været andre tanker fremme fra de radikales side om månedsvis opdeling, og så er man altså endt i det her, hvor man deler over i første halvår og andet halvår. Og jeg kan da godt anerkende, at deri ligger dette, at man indrømmer, at det, vi lavede sidste år, i og for sig var rigtigt — altså at man ikke skal have disse statuskøb til afskrivning — og søger at finde en løsning, men vi mener altså fortsat, at vores løsning var bedre.

Vi er ikke enige i forslaget om at forhøje beløbet for de såkaldte småaktiver fra 800 kr. til 1.200 kr. Det kunne se naturligt ud at forhøje det under hensyn til prisudviklingen, men der er ingen tvivl om, at et af de områder, hvor der finder måske flest urimeligheder sted inden for afskrivningsområdet, netop er det, der hedder småaktiverne; det har der vist også været almindelig enighed om inden for skatteteoretikerne, og jeg tror, det havde været bedre, om man havde fastholdt beløbet.

Vi kan ikke give tilslutning til lovforslaget vedrørende skattemæssig opgørelse af varelagre m. v. Hovedsynspunktet for denne lovgivning må jo være det, vil jeg gerne stadig væk fremhæve, at man skal fremme den egentlige erhvervsmæssige investering; den investering, der skal skabe grundlag for fremtidens produktion, og samtidig så vidt muligt fjerne de afskrivningsmuligheder, der dels ikke har det sigte at fremme produktionen, dels indebærer en skattemæssig forskelsbehandling over for de øvrige skatteydere — det er jo dem, der skal betale gildet. Det var dette grundsynspunkt, der førte til begrænsningen af førsteårsafskrivningerne, og som altså delvis opretholdes efter forslaget, og ligeledes til reglerne om en aftrapning af lagernedskrivningen og for køb på såkaldt bindende kontrakt. Hverken